

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 122.

35te Møde.

Lørdagen den 16de Marts.

(Fortf.)

Novsing: Jeg troer rigtignok, det er tilstrækkeligt, hvad Formanden har bemærket med Hensyn til Indbringelsen af dette Forslag under denne 3die Behandling; men jeg vil dog tilføie, at det er ikke den §, som er bleven forkastet ved den 2den Behandling; men det er en anden, som forøvrigt har Lighed dermed, forsaavidt den er en Part deraf. Jeg har ikke Lovudkastet ved Haanden, men jeg vil gjøre opmærksom paa, at der mangler her, naar man sammenligner den med Udcastets § 2, Slutningen, som der stod, nemlig „som Forbedring i Skolelærernes Løn“. Derved mener jeg, at den er bleven en derfra forskjellig; thi der er blevet yttret her i Salen, idetmindste fra enkelte Sider, og det er ogsaa yttret idag, at man ikke ønskede denne § optagen af den Grund, at man frygtede for, at det skulde blive forstaaet, som om Skolelærerne nu havde faaet den attraaede Forbedring i deres Løn, og at der saaledes skulde være lagt en ny Hindring i veien for den forventede Reorganisation.

Tscherning: Jeg kan ikke nægte, at jeg forstaaer overmaade Lidt af den hele Forhandling. Der er kun en eneste Ting, synes mig, som kan komme ud af Uendingsforslaget under No. 2, og det er Slutningen, idet der blev bestemt, hvorledes disse Afgifter, der blive udredede af Andre, skulle benyttes, nemlig at de skulle gives til Skolelærerne, for den første S taler slet ikke om, at der skal estergives noget Andet end det, som udredes af Degnekaldene eller af Skolelærer-Embederne, og, naar Afgiften altsaa ikke udredes af Degnekaldene paa Landet og ikke af Skolelærer-Embederne, er der aldeles ikke estergivet Noget. (Mei!) Dersom jeg f. Ex. udredede Noget til en lærer Skole, og jeg ikke havde et Skolelærerembede

eller et Degnekald, saa vilde jeg ikke ved denne § betragte mig som fritagen, men jeg vilde blive ved at udrede Afgiften til den lærde Skole, og dersom denne ikke opkrævede den, saa vilde jeg rimeligvis ikke reise til den lærde Skole og bringe den, men saa vilde jeg beholde den i min Lomme, og, naar den saa saa længe i min Lomme, at de ikke længer være berettigede til at opkræve den, saa vilde jeg, dersom de senere sendte Bud efter den og krævede den ind til Skolen, sige: det kommer ikke mig ved. Altsaa af hele denne Debat kommer der aldeles intet Andet ud, end at den ærede Forslagsstiller ønsker, at det skal være paalagt Underviisningsministeren at benytte denne Afgift, som ikke er estergiven, til at gives Skolelærerne. Nu kan jeg ikke nægte, at det Lidet, der derved vindes, knap er denne piinagtige Forhandling værd. Det er det Gnefte, som jeg har imod det hele Forslag; jeg er fuldkommen overbevist om, at Underviisningsministeren ikke vil undlade at opkræve det, han kan faae, og give det til Skolelærerne, for dog at vise, at der gives dem Noget.

Cultusministeren: Jeg skal vist ikke undlade, saalænge jeg er Cultusminister, at opkræve, hvad jeg kan faae, for at give Skolelærerne det; men jeg er vis paa, at jeg ikke kan faae Noget; thi jeg er aldeles overbevist om, at, naar der staaer, at den Degnekaldene paalagte Afgift til det lærde Skolevæsen, der nu under Navn af Degnepenston paahviler Skolelærerembederne, bortfalder, saa er derunder indbefattet alt Det, jeg kunde lade opkræve. Den hele Afgift paahviler nemlig Skolelærer-Embederne, og det er til dem, at det lærde Skolevæsen hidtil har havt dette Krav. Der er en bestemt Tarif eller Riste, hvort ethvert Skolelærerembede er opført, og hvad der deraf kan kræves, og, om ogsaa en Commune eller en privat Mand har paataget sig at udrede Afgiften for Skolelærerne, da gjør det Intet til Sagen; thi det er dog Embederne, som Af-